

nost; tím odpadá nutnost zabývat se blíže vývody stížnosti, pokud zejména dovozují, že obžalovaný nebyl veřejným činitelem co do pozastavené jeho činnosti.

Čís. 4363.

Trestný pokus podle § 8 a beztrestné přípravy podle § 11 tr. zák. nelze rozeznati podle toho, zda se pachatelovo jednání přiblížilo více či méně k účinku, jehož způsobení tresce zákon jako dokonáný čin trestný (zda jím jest skutečně větší či menší počet podmínek tohoto účinku), nýbrž jen podle toho, zda se v pachatelově jednání projevil i pro třetí osoby poznatelně zlý úmysl způsobiti onen účinek.

Jde o trestný pokus krádeže, nikoliv o beztrestné přípravné jednání, stojí-li pachatel v cizím lese za stromem s puškou připravenou k výstřelu.

Ani u hajných myslivosti není zvláštní ochrana §§ 68, 81, 312 tr. zák. závislá na nošení předepsaného služebního šatu neb odznaku; stačí, ví-li pachatel odjinud, že jde o osobu vzatou do přísahy jako hajný myslivosti a ustanovenou ke službě ochrany myslivosti v revíru, v němž se čin stal.

Přísaha a ustanovení pro lesní strážní službu nezahrnuje však v sobě i přísahu a ustanovení pro službu ochrany myslivosti, do jejíhož oboru spadá zabavení a odnětí pušky.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1932, Zm I 214/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. ledna 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák. a přestupkem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 460 tr. zák., zamítl, pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 460 tr. zák. Vyhověl jí však, pokud napadla výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu v tomto výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Výroku o vině na nedokonané krádeži vytýká stížnost zmatečnost podle čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř. proto, že v pouhém postavení se na číhanou (rozuměj s puškou připravenou k výstřelu) bez průkazu konkrétní možnosti ulovení určité zvěře nelze shledati pokus krádeže. Výtku tu lze odkázati na ustálenou v judikatuře zásadu, že trestný pokus podle § 8 a beztrestné přípravy podle § 11 tr. zák. nelze rozeznati podle toho, zda

se pachatelovo jednání přiblížilo více či méně k účinku, jehož způsobení tresce zákon jako dokonáný čin trestný (zda jím jest uskutečněn větší či menší počet podmínek tohoto účinku), nýbrž jen podle toho, zda se v jednání pachatelově projevil (neprojevil) i pro třetí osoby poznatelně zlý úmysl způsobiti onen účinek. Po stránce té není však pochybností, že je úmysl, skoliti zvěř a přisvojiti si ji beze svolení majitele myslivosti, naprosto zřejmý, stojí-li někdo — jak o stěžovateli zjištěno — v cizím lese a revíru za stromem s puškou připravenou k výstřelu, třebaže se ještě v dosahu střely neobjevuje zajíc nebo jiná zvěř.

Z vývodů, jimiž napadá stížnost výrok o zločinu § 81 tr. zák., je pochybený poukaz k tomu, že hajný K. neměl ani pušku, ani obvyklý šat, ani odznak hajných. Nehledíc k tomu, že — třeba to rozsudek nezjišťuje — hajný K. dosvědčil, že služební odznak měl, není ani u hajných myslivosti zvláštní ochrana §§ 68, 81, 312 tr. zák. závislá na nošení předepsaného služebního šatu nebo služebního odznaku vzhledem na ustanovení §§ 3 a 4 min. nařízení z 2. ledna 1854, čís. 4. ř. zák., která byla § 8 zákona ze 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. zachována v platnosti, takže se k hajným honitby předpis § 2 tohoto zákona nevztahuje (tak i rozhodnutí čís. 3.667 víd. úř. sb. a čís. 2.529 sb. n. s.). Stačilo by tudíž i v souzené trestní věci zjištění, že stěžovatel odjinud věděl, že svědek K. je ustanoveným a do přísahy vzatým hajným pro ochranu myslivosti v honebním revíru okresního výboru v T. nebo třeba nájemce Viktora G-a, v němž byl stěžovatel svědkem při pytlacení přistižen. Toto vědomí rozsudkem zjištěno není, jak stížnost právem namítá vývody, že stěžovatel znal sice K-a jako hajného, avšak nikoliv hajného myslivosti, nýbrž lesního hajného okresu V-ského a že mu nebylo známo, že je hajným u nájemce honitby Viktora G-a. Rozhodovací důvody vyslovují sice povšechně, že stěžovatel znal svědka K-a jako přísežného hajného. Než rozsah tohoto subjektivního zjištění nemůže býti větší než rozsah příslušného zjištění objektivního, a po této stránce zjišťuje rozsudek jen, že je v dotčeném lese ustanoven přísežným lesním hajným K., že K. byl v rozhodné době přísežným hajným a vykonával tehdy lesní strážní službu v revíru G-ově; i jinak mluví rozsudek o K-ovi jen jako o hajném lesním, a dokonce je ve spisech jen zaznamenáno, že se čte dekret . . . o jmenování K-a přísežným lesním hajným a potvrzení lesní správy v Ž. Příklad a ustanovení pro lesní strážní službu nezahrnuje však v sobě i přísahu a ustanovení pro službu na ochranu myslivosti (srovnej § 1 min. nařízení z 2. ledna 1854, čís. 4 ř. zák.); zabavení a odnětí pušky spadá sice do oboru působnosti hajných myslivosti (srovnej §§ 5 a 6 zákona ze 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. a § 42 čís. 4 zákona z 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy), nikoliv i hajných lesních, ana puška není ani z věcí uvedených v §§ 55—58 lesního zákona z 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák., ani předmětem určeným k páchaní trestných činů na lesním majetku po rozumu §§ 5, 6 zákona z 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. Pro nedostatek zjištění, že svědek K. byl vzat do přísahy též jako hajný myslivosti a ustanoven okresním výborem v T. nebo třeba nájemcem G-em ke službě na ochranu myslivosti v revíru, jehož částí je dotčený les, a že o tom všem stěžovatel věděl, není tím, co rozsudek zjišťuje, splněna skutková podstata zločinu

§ 81 tr. zák. ani po stránce objektivní, tím méně po stránce subjektivní, takže bylo část výroku o vině hledící k tomuto zločinu z důvodu čís. 9 písm. a) (po případě 10) § 281 zrušiti, aniž třeba zabývati se s ostatními vývody stížnosti.

Čís. 4364.

Pre jazykovú otázku u súdu príslušného k vybaveniu trestnej veci preto, že jeho pôsobnosť sa vzťahuje na okres miesta spáchaného činu (§ 16 odst. I tr. por.), je jedine rozhodné, či v okrese miesta spáchaného činu je kvalifikovaná jazyková menšina podľa čl. 15 vlád. nariadenia čís. 17/1926 Sb. z. a n., a nezáleží na tom, či je také menšina v okrese, v ktorom je bydlisko obžalovaného.

(Rozh. z 30. januára 1932, č. Zm IV 689/31.)

Na j v y š š í s ú d odmietol maďarsky podané písomné ohlásenie a prevedenie zmätočnej sťažnosti obžalovaného, a to z týchto

d ô v o d o v :

Ačkoľvek obžalovaný je podľa obsahu spisov národnosti maďarskej, neprislúchajú mu v tomto trestnom prípade práva príslušníka národnej menšiny v smysle jazykového zákona z 29. februára 1920 čís. 122/Sb. z. a n. a vládneho nariadenia z 3. februára 1926 čís. 17 Sb. z. a n., lebo nie sú splnené podmienky podľa čl. 18 lit. a), b) citov. vlád. nar. Príslušnosť krajského súdu v R. S. k pojednávaniu tejto trestnej veci je podľa § 16 odst. I tr. por. založená tým, že trestný čin bol spáchaný v J., tedy v obvode okresného súdu v R., v ktorom však nie je jazykovej menšiny maďarskej podľa čl. 15 cit. vlád. nar. Nerozhodné je pri tom, že obžalovaný je príslušný a býva v obvode okresného súdu v T., ktorý má jazykovú menšinu, lebo podľa toho sa v danom prípade príslušnosť neradi, ale ide o vec, ktorú náleží vybaviť krajskému súdu v R. S. na základe toho, že jeho pôsobnosť sa vzťahuje na okres miesta spáchaného činu, čo je tu pre príslušnosť a dôsledkom toho aj pre jazykovú otázku všetkých zúčastnených smerodajné. Ponevác písomné podania boli v menšinovom jazyku neoprávnene učené obžalovaným, zastúpeným právnym zástupcom, musia byť podľa čl. 19 odst. 2 a čl. 5 odst. 3 citov. vlád. nar. odmietnuté, lebo sa nehodia, aby o nich bolo po zákone zahájené jednanie. Predmetom meritorného vybavenia je len zmätočná sťažnosť, ako bola pri odvolacom hlavnom pojednávaní ohlásená v štátnom jazyku.

Čís. 4365.

Kvalifikoval-li obžalovací spis opětné uveřejnění zabavené básně, jejíž obsah zakládá skutkovou podstatu přečinu podle § 14 č. 1 zák. na ochr. rep., jako přečin podle § 38 zák. čl. XIV:1914, jest pro případ, že by nebyly shledány náležitosti přečinu podle § 38 cit. zák. čl., podána